Războiul împotriva chiaburilor

• 23 octombrie 2023 0 6.990

Dacă ați citit articolele mele mai vechi „Suntem toți fermieri olandezi acum!" (vezi aici, tradus –n.n.) și "Suntem toți fermieri din Sri Lanka acum!", atunci veți ști tot ce e nevoie despre războiul concertat împotriva agriculturii care are loc chiar acum, nu doar în Olanda sau Sri Lanka, ci și în Irlanda, Argentina, Canada și Spania și – se pare – în toate celelalte țări de pe glob. Și, dacă ați citit acele editoriale, atunci veți ști deja destule despre agenda Malthusiană Absolut Zero Sustenabilă de Înrobire a Marii Resetări a Hranei care se află în spatele acestui impuls de a denigra fermierii și de a stigmatiza însăși agricultura.

Dar vă amintiți când ministrul olandez al agriculturii, recent demis, Henk Staghouwer, a declarat că „trebuie să distrugem fermierii, să eliminăm clasa lor!"?

Vă amintiți când premierul canadian Justin Castreau a afirmat: „A lansa o ofensivă împotriva fermierilor înseamnă că trebuie să ne pregătim pentru ea și apoi să-i lovim, să lovim atât de tare încât să îi împiedicăm să se ridice din nou în picioare”?

Și vă amintiți remarca președintele asediat din Sri Lanka, Gotabaya Rajapaksa (cu puțin timp înainte de a părăsi țara), care spunea: „Pentru a înlătura fermierii ca clasă, rezistența acestei clase trebuie zdrobită în luptă deschisă și trebuie să fie lipsită de sursele productive ale existenței și dezvoltării sale”?

Bineînțeles că nu vă amintiți, pentru că nu au spus aceste lucruri. Iosif Stalin le-a spus. Și nu vorbea despre fermieri. Vorbea despre chiaburi (culaci).

Așa este, dacă acest război al agriculturii din anii 2020 sună familiar, se întâmplă pentru că este un alt exemplu de istorie care se repetă. În urmă cu o sută de ani, Iosif Stalin complota cum să-i distrugă pe chiaburi și să le confiște pământul și proprietățile pentru gloria imperiului sovietic. Astăzi, Gates și Schwab complotează cum să distrugă micii fermieri și să le preia pământul și resursele pentru gloria Agendei 2030.

Credeți că glumesc? Haideți să aruncăm o privire…

Cine erau chiaburii (culacii)?

Deci cine erau chiaburii, mai exact?

Excelentă întrebare. După cum se vede, există (ca de obicei) două răspunsuri la această întrebare: răspunsul superficial pe care îl veți găsi în manualele de istorie și răspunsul adevărat.

Răspunsul superficial – așa cum îl oferă Wikipedia și Enciclopedia Britannica și celelalte bastioane online ale adevărului către care se îndreaptă oamenii în zilele noastre – este că chiaburii erau țărani prosperi, proprietari de pământ, care au fost vizați de bolșevici încă de la începutul Uniunii Sovietice. După cum ne informează The Telegraph în articolul său explicativ pe această temă: „Culac înseamnă în rusă „pumn", cam ca în expresia în „tu, nenorocit cu mâna strânsă, ticălos zgârcit", și inițial a fost un simplu termen peiorativ pentru o persoană necinstită care s-a îmbogățit prin comerțul cu cereale."

Apoi, cronicarii istoriei validate oficial, demnă de manuale, ne vor povesti despre campania de „deschiaburire" care a început în anii 1920, etichetând acești țărani „bogați" drept dușmani de clasă ai revoluției sovietice.

Această campanie de deschiaburire a început (așa cum a recunoscut însuși Stalin) mai întâi ca o politică de „restricționare a tendințelor chiaburilor de a exploata” – și anume, impunerea de taxe punitive, amenzi împovărătoare și restricții crescânde în practica arendării pământului sau angajării de muncitori agricoli. Dar (din nou, așa cum a recunoscut chiar Stalin) de îndată ce guvernul sovietic a calculat că are deja puterea economică și politică de care avea nevoie pentru a-i strivi pe chiaburi și a le colectiviza fermele, politica de „restricționare a chiaburilor” a devenit ceva mult mai întunecat:

> Nu puteam începe deschiaburizarea în perioada în care urmam politica de restrângere a tendințelor de exploatare ale chiaburilor, atâta timp cât nu puteam trece la o ofensivă hotărâtă împotriva lor, atâta timp cât nu puteam înlocui producția lor agricolă prin producția fermelor colective și a fermelor de stat. La acea vreme politica de a nu începe deschiaburizarea era soluția necesară și corectă. Dar acum? Acum lucrurile stau altfel. Acum suntem capabili să pornim o ofensivă hotărâtă împotriva chiaburilor, să le distrugem rezistența, să-i eliminăm ca clasă și să le înlocuim producția lor agricolă cu producția fermelor colective și a fermelor de stat. Acum, deschiaburizarea este realizată de înseși masele de țărani săraci și mijlocii, care pun în practică colectivizarea completă. Acum, deschiaburizarea în zonele complet colectivizate nu mai este doar o măsură administrativă. Acum, este o parte integrantă a formării și dezvoltării fermelor colective. În consecință, acum este

> ridicol și prostesc să mai vorbim pe larg despre deschiaburizare. Când capul e tăiat, nu e plâns părul.

Într-un cuvânt, politica de „restricționare” a chiaburilor a devenit rapid o politică de *eliminare* a chiaburilor. Și, odată intrată în vigoare acea politică de genocid, sovieticii s-au apucat să confiște pământ, să dezrădăcineze familii, să sfâșie comunități, să deposedeze milioane, să redistribuie suprafețe vaste de pământ agricol și, în cele din urmă, să înfometeze milioane de țărani în numele glorioasei lor revoluții comuniste.

După cum am zis, acest lucru este discutat în mod deschis în manualele și cărțile de istorie de masă, chiar dacă nu din alt motiv decât acela că narațiunea rușilor răi care înfometează milioane de ucraineni în Holodomor vine mănușă pe narativele propagandistice actuale (ceea ce nu înseamnă că acea poveste nu a fost una reală și tragică).

Dar a spune atât de multe despre campania de „eliminare a chiaburilor” înseamnă a nu spune nimic. Pentru a înțelege cu adevărat ororile deschiaburizării, trebuie să apelăm la o sursă de primă mână, una care tratează subiectul pe mai mult spațiu și include și contextul necesar pentru a înțelege termenul „chiabur” așa cum a ajuns să fie folosit. Mă veți ierta, deci, că voi cita pe larg din Arhipelagul Gulag, vol. 1:

> „Chiabur“ este numit în limba rusă speculantul sătesc zgârcit și necinstit, care nu se îmbogățește din munca sa, ci dintr-a altora, prin camătă și misitie în negoț. În fiecare localitate, aceștia constituiau excepții și înainte de revoluție, iar revoluția i-a privat de

> terenul pe care își desfășurau activitatea. Apoi, după anul 1917, printr-un transfer de sens, au început să fie numiți „chiaburi“ (în literatura oficială și propagandistică, iar de aici a intrat și în limbajul oral uzual) cei ce folosesc în general serviciile lucrătorilor salariați, chiar și atunci când, temporar, lipsea familia proprie.
>
> [...]
> Însă umflarea termenului caustic de „chiabur“ continua fără oprire, și către anul 1930 erau numiți astfel, în general, toți țăranii tari — tari în gospodărie, tari în muncă și chiar pur și simplu în convingerile lor. Porecla de „chiabur“ era folosită pentru a zdrobi această tărie a țărănimii. Să ne aducem aminte, să ne dezmeticim: trecuseră doar doisprezece ani de la marele Decret cu privire la pământ, da, chiar acela fără de care țărănimea nu i-ar fi urmat pe bolșevici, și Revoluția din Octombrie n-ar fi biruit. Pământul s-a împărțit după numărul de guri în familie, în mod egal. Trecuseră doar nouă ani de când țăranii se întorseseră din Armata Roșie și se aruncaseră asupra pământului cucerit prin luptă. Și deodată s-au trezit cu chiaburi și țărani săraci. De unde vine asta? Uneori din inegalitatea inventarului, alteori din componența fericită sau nefericită a familiei. Dar, mai degrabă oare, nu din hărnicie și stăruință? Și iată că acum, tocmai pe acești țărani a căror pâine a mâncat-o Rusia în anul 1928, s-au năpustit să-i stârpească ratații locali și veneticii de la oraș. Cuprinși parcă dintr-o dată de bestialitate, pierzându-și orice idee despre „omenie“, pierzând toate noțiunile umane acumulate de-a lungul mileniilor, s-au apucat să-i prindă pe cei mai buni agricultori cu familii cu tot și să-i arunce, fără pic de avere, goi-goluți, în pustietatea nordului, în tundră și în taiga.

Soljenițîn ne ajută să înțelegem ce înseamnă cu adevărat termenul „chiabur”. Nu însemna o simplă descriere neutră a unui fermier bogat, plin de bunăstare, exploatator, capitalist, proprietar de pământ, care se punea în calea utopiei socialiste, așa cum spunea propaganda sovietică.

considerat a fi o piedică pentru politicile guvernamentale. Acea armă putea fi apoi folosită pentru a dezumaniza, deposeda, întemnița și chiar ucide țăranii care se opuneau forței sovietice de colectivizare a fermelor.

Ca lecție de istorie, povestea deschiaburizării este tragică și îngrozitoare. Dar ce legătură are ea cu evenimentele pe care le vedem derulându-se astăzi?

Cine sunt neo-chiaburii de azi?

OK, știm totul despre sovietici și războiul lor împotriva chiaburilor. Dar asta e deja istorie antică. Ați mai auzit vreun politician vorbind astăzi despre eliminarea chiaburilor?

Desigur că nu! Nu mai există un război împotriva chiaburilor! Ar fi o prostie.

Nu, acum, în iluminatul, progresistul, democratul și sustenabilul secol 21 nu există război împotriva chiaburilor. Dar *există* un război împotriva acelor fermieri care murdăresc și poluează! Și, ghiciți ce? Este aproape același lucru.

Dovezile despre acest război abundă. Și, după cum am menționat mai sus, în articolele mele anterioare despre ”Suntem toți fermieri olandezi acum!” și ”Toți suntem fermieri din Sri Lanka acum!” am detaliat multe, multe moduri prin care guvernele sunt acum angajate în luptă deschisă cu propriii fermieri, încercând să limiteze, restrângă, reducă și chiar să elimine fermierii în numele Obiectivelor de Dezvoltare Durabilă 2030.

Ca dovadă suplimentară a acestei stări continue de război între fermieri și propriile guverne, fiți atenți cât de incredibil de departe sunt dispuse guvernele să meargă pentru a reduce numărul fermierilor care lucrează pământul.

În SUA, de exemplu, administrația Biden a promis că va extinde foarte mult Programul de Conservare de Rezervă, o schemă USDA prin care fermierii sunt plătiți să *nu* cultive (în numele reducerii poluării, desigur). În noiembrie 2021, secretarul pentru Agricultură Tom Vilsack (da, Tom Vilsack) a anunțat intenția guvernului de a adăuga în program patru milioane de acri de teren agricol, ceea ce înseamnă că guvernul SUA va plăti încă 300 de milioane de dolari pe an pentru a împiedica fermierii să cultive.

Războiul olandez împotriva fermierilor, între timp, include nu numai aceleași tipuri de mandate și restricții care sunt implementate de guvernele de pe întreaga planetă, dar include și o serie de amenințări din ce în ce mai de rău augur, ultimatumuri și pedepse financiare. În noiembrie anul trecut, ministrul azotului din țară (pentru că, da, „ministrul azotului” este acum ceva care există) a amenințat fermierii necooperanți cu cumpărări forțate dacă nu își vând voluntar guvernului terenurile agricole.

Și, în decembrie anul trecut, ministrul olandez al agriculturii formulat o propunere ca băncile să reducă cu 10% împrumuturile acordate fermierilor. Într-un exemplu strălucit de dublu limbaj politic, ministrul a

formulat propunerea nu ca pe un impediment paralizant pentru fermierii care se bazează pe credite pentru a-și finanța practicile agricole inerent ciclice și predispuse la riscuri, ci ca o ”oportunitate” de a se angaja în reducerea costurilor, care „va da fermierilor mai mult spațiu financiar pentru a-și opri activitatea sau a trece la practici agricole mai ecologice.”

Și mai remarcabil, Marea Britanie a lansat în 2022 un program care oferă să cumpere afacerea fermierilor care părăsesc cu totul industria agricolă. Anunțat într-un comunicat de presă pe site-ul web gov.uk, programul sună ca o „ofertă pe care nu o poţi refuza” făcută în stil ”Naşul”, exprimată în retorica înfiorător de inumană a globalizării oficiale.

„Fermierii care doresc să părăsească industria vor fi sprijiniți de o nouă schemă guvernamentală care prevede o sumă forfetară, permițându-le să iasă din sector într-un mod gestionat”, se arată în anunţ, adăugând: „În schimbul despăgubirii, fermierii vor trebui să-și cedeze drepturile și sunt aşteptaţi fie să-şi închirieze, fie să-şi vândă pământul, fie să-şi cedeze arenda.”

Într-un alt exemplu de manual de dublu limbaj, programul inerent anti-agricol al Regatului Unit este prezentat drept o modalitate de creştere a producției agricole prin „crearea de oportunități pentru noii doritori și fermierii care doresc să-și extindă afacerile.”

Trucul aici, ca și în zilele deschiaburizării, este că această narațiune se bazează pe ideea că ar exista două clase de fermieri concurente. Pe de o parte sunt fermierii Virtuoşi, Sustenabili şi Verzi – adică acei fermieri care sunt dispuşi să adopte orice tehnologii şi practici pe care stăpânii birocratici le consideră necesare pentru a îndeplini obiectivele lor în continuă schimbare privind emisiile – și există fermierii răi, de școală veche, care doresc să persiste în metodele lor „învechite”, „poluante”, de agricultură.

Cititorii obișnuiți ai Corbett Report ce sunt familiarizați cu istoria acelei escrocherii Big Ag[riculture], finanțată de Rockefeller, care a fost așa-numita revoluție „verde”, nu vor fi complet surprinși să afle că fermierii buni, virtuoși, sustenabili și verzi din această narațiune care urmărește să lupte cu ”chiaburii” zilelor noastre sunt fermierii care își arată loialitatea față de Obiectivele de Dezvoltare Durabilă 2030 ale ONU cumpărând tehnologie Big Ag și acceptând să-și reducă producția de carne și alte produse alimentare demonizate, în favoarea pulberii de greieri și a altor alternative alimentare „durabile”.

Un exemplu perfect al acestei narațiuni este prezentat în articolul „Culturile de grâu din Mexic ajută la hrănirea lumii. Însă, totodată, eliberează un gaz cu efect de seră periculos”, un lung articol de propagandă publicat de The Washington Post în 2021, care ne vorbește despre flagelul utilizării îngrășămintelor cu azot de către fermierii mexicani. Articolul ne informează că singura soluție la această problemă este ca acești fermieri să adopte tehnologii Big Ag noi și costisitoare:

> În loc de subvenții sau reglementări, León Zaragoza spune că finanțarea federală sprijină CIMMYT și alte organizații, astfel încât acestea să poată încerca să convingă fermierii să adopte senzori, drone și alte tehnologii pentru o utilizare mai eficientă a azotului.
>
> „Există o utilizare excesivă a îngrășămintelor cu azot în producția de

> grâu în Valea Yaqui", a spus León Zaragoza. Acești fermieri „ar trebui să folosească mai puțin îngrășământ cu azot și de aceea am sprijinit instituții precum CIMMYT pentru dezvoltarea instrumentelor de diagnosticare".

Deci să înțeleg următoarele: agenții Big Ag nu doresc ca guvernul să sprijine fermierii cu subvenții, astfel încât aceștia să poată produce mai multe alimente într-o perioadă de îngrijorare crescândă cu privire la lanțul global de aprovizionare cu alimente. Nu, acești mini-propagandiști Big Ag ar prefera ca guvernul să dea acei bani subvenționați organizațiilor cu acronime misterioase, astfel încât să poată „încerca să convingă fermierii" să adopte tehnologii scumpe Big Ag. Și aceasta este prezentată ca o soluție la problemele noastre de mediu în paginile ziarului preferat al CIA?

O astfel de propagandă flagrantă este deja un lucru destul de rău, dar devine și mai rea. Cine este acest „CIMMYT" la care face referire Zaragoza? Nimeni altul decât Centrul Internațional de Îmbunătățire a Porumbului și Grâului. Deși asta va însemna fix nimic pentru cititorul obișnuit al WaPo, aceia dintre voi care mi-ați urmărit scufundările în domeniul biotehnologiei vor ști că CIMMYT este centrul de cercetare întemeiat de Fundația Rockefeller și care l-a găzduit pe Norman Borlaug, omul prezentat drept nașul mai sus menționatei „Revoluții Verzi" și care e creditat cu „salvarea unui miliard de vieți".

Și veți mai ști că PR-ul care îl înconjoară pe Norman Borlaug și așa-zisa revoluție „verde" este o minciună. După cum am demonstrat deja, revoluția verde nu a fost altceva decât o schemă de subvenționare a răspândirii tehnologiilor Big Ag în întreaga lume. Într-adevăr, în loc să-i ajute pe fermierii săraci, indigeni, de subzistență, acea „revoluție" i-a alungat pe acești fermieri săraci de pe pământ în favoarea proprietarilor bogați care erau dispuși să facă jocul oligopolurilor de semințe Big Ag și alte conglomerate.

Deci, cu alte cuvinte, aceiași jucători care au jupuit lumea în numele revoluției verzi sunt la maneta acelorași trucuri în această ultimă „revoluție" agricolă.

Desigur, nu cred că mai e necesar, dar permiteți-mi să o spun oricum: războiul împotriva neo-chiaburilor (adică războiul împotriva fermierilor obișnuiți) are tot atât de mult de-a face cu „salvarea pământului", cât avea războiul lui Stalin împotriva chiaburilor de atunci cu „apărarea revoluției sovietice". Nu, Stalin nu era îngrijorat că țăranii prosperi îi corupeau pe tovarășii lui de la țară; el căuta pur și simplu să consolideze controlul sovietic asupra sectorului agricol, astfel încât să poată implementa primul său Plan Cincinal pentru economia sovietică.

În mod similar, acest impuls de „reducere a emisiilor de azot" și de a „reimagina agricultura pentru secolul 21" – cu toată spălarea creierului tip ”Eat Ze Bugs" (”Mâncați inzecte") și cu raționalizarea carbonului pe care le implică – nu are nimic de-a face cu salvarea planetei. Și, deși cu siguranță va umple buzunarele Big Ag și ale binefăcătorilor lor miliardari, nici măcar nu este vorba în mod fundamental de bani. Este vorba despre *control*.

Cei care s-au uitat în spatele propagandei și platitudinilor rostite de tehnocrații ONU și de tovarășii lor de drum și-au dat seama că agenda „dezvoltarii durabile" a fost întotdeauna despre control. Dar monopolizarea resurselor lumii nu va fi niciodată finalizată până când globaliștii nu vor putea elimina *orice opoziție* față de agenda lor de înrobire durabilă.

Şi despre asta este de fapt războiul împotriva neo-chiaburilor.

Încotro?

În acest moment, în 2023, paralelele istorice dintre războiul lui Stalin împotriva chiaburilor şi războiul globaliştilor împotriva fermierilor (adică a neo-chiaburilor) sunt mai clare ca niciodată. Cu un secol în urmă, Stalin a folosit deschiaburizarea ca scuză pentru a colectiviza terenurile agricole, iar astăzi globaliştii poartă război împotriva neo-chiaburilor în încercarea de a „colectiviza" (adică, oligopoliza) terenurile agricole.

Ştim deja ce înseamnă acest efort de demonizare a agriculturii pentru viitorul aprovizionării noastre cu alimente. Efortul sprijinit de Forumul Economic Mondial pentru "Eat Ze Bugs" ("Mâncaţi inzecte"), impulsul susținut de Rockefeller de a înlocui alimentele organice cu substituți modificați genetic și eforturile sprijinite de Bill Gates de a înlocui alimentele reale cu chestii grețoase produse în laborator sunt doar cele mai evidente părţi ale acestei agende. .

Deci, posibilii controlori își vor atinge ținta? Ca de obicei, asta depinde de noi. Vom înghiți oare deversările lor, care îi demonizează pe neo-chiaburi drept răi, murdari, poluanţi, rasiști, misogini? Vom urma linia partidului şi ne vom îngrijora de modul în care producţia de alimente de către micii fermieri este o ameninţare pentru planeta noastră?

Din păcate, există toate indiciile că mulți au căzut deja sub controlul propagandiștilor. Observați filmările recente cu tineri protestatari serioși, care susțin fără nicio ironie că „agricultura trebuie să se oprească”, pentru că este „cel mai mare motor al schimbărilor climatice”.

Cu siguranță, acest război împotriva fermierilor este în fazele sale incipiente. Pentru a folosi limbajul lui Stalin, suntem încă în stadiul de „restricționare a chiaburilor” din acest proces. Nu am ajuns încă la stadiul „eliminării chiaburilor ca clasă”, în drama care se desfășoară. Dar există vreo îndoială că nu va urma și o astfel de campanie?

Pentru cei cărora le este greu să-și imagineze încotro s-ar putea îndrepta lumea, îi dau astăzi ultimul cuvânt lui Soljenițîn, în care ne relatează despre valurile de dizidenți care au fost adunați și măcelăriți în fervoarea revoluționară a preluării puterii de către sovietici.

> Astfel forfoteau înspumate și gâlgâiau valurile, însă peste toate s-a rostogolit și s-a revărsat, în 1929-1930, valul milioanelor de țărani deschiaburiți. În toată istoria Rusiei n-a existat ceva care să poată fi comparat cu el. Aceasta a fost o mare migrație a popoarelor, o catastrofă etnică. Insă canalele GPU-GULAG au fost elaborate cu atâta inteligență, încât orașele nu ar fi observat nimic dacă n-ar fi fost foametea ciudată care le-a zguduit vreme de trei ani, foamete fără secetă și fără război.
>
> Valul acesta se mai deosebește de toate cele precedente și prin faptul că de data aceasta organele nu s-au mai învrednicit să aresteze mai întâi capul familiei și apoi să vadă cum o să procedeze cu ceilalți din sânul ei. Dimpotrivă, aici pârjoleau dintr-o dată numai cuiburi, ridicau întreaga familie și chiar aveau grijă cu gelozie ca nici unul dintre copiii de paisprezece, zece ori șase ani să nu se răzlețească: toți, până la unul, trebuiau să meargă în același loc, la aceeași exterminare comună.

de James Corbett

Traducere după https://corbettreport.substack.com/p/history-repeating-the-war-on-the

